

foreslår reglen ændret med det klare formål at sikre, at en skolebestyrelse ikke skal være forældrenes skolebestyrelse, men bliver en skolebestyrelse for skolen, hvor de tre grupper, som er repræsenteret på skolen – de ansatte, eleverne og forældrene – i højere grad bliver tvunget til at arbejde sammen, også i skolebestyrelsen.

Det vil med andre ord sige, at forslaget er tænkt som et samarbejdsforslag. Det handler om, at man i højere grad tvinger de tre parter til at lytte til hinanden. Ingen kan få flertal mod hinanden, og alle er nødt til at lytte til hinanden, også i skolebestyrelsen. Det mener jeg vil være et kæmpe fremskridt, og vi har stor tillid til både eleverne, de ansatte og forældrene.

For det andet styrkes elevrådene gennem en bemyndigelse til undervisningsministeren, der pålægges at give elevråd og pædagogiske råd nogle minimumsrettigheder over for skolens ledelse. Det synes vi faktisk mangler i dag. Der er selvfølgelig en række steder, hvor det ikke er noget problem, hvor det altså er sådan, at skolens ledelse helt klart forvalter sin ledelsesopgave på en demokratisk og fornuftig måde. Men vi får jævnligt meldinger fra skoler rundt omkring i landet, hvor det ikke er tilfældet, og det er altså et forsøg på at stramme op på dette område.

For det tredje præciserer vi skolelederens pligt til at inddrage skole og elever i ethvert spørgsmål vedrørende elevernes sikkerhed og sundhed. Nogle har sagt – bl.a. fru Anne Bastrup fra SF – at det er det samme som det, der står i loven i forvejen, og det ville selvfølgelig være betænkeligt, hvis Enhedslisten bare skrev det af, der allerede gjaldt. Men det er selvfølgelig heller ikke sandt. Sagen er, at hvis man kigger på § 45, som ganske rigtigt blev vedtaget for nogle ganske få måneder siden, er nogle af ordene de samme; men forskellen mellem det forslag, vi har stillet, og det, der gælder i dag, er, at vi for det første vil understrege, at eleverne skal inddrages i alle spørgsmål – det står der ikke noget om i dag – og for det andet understreger vi, at de også skal inddrages de steder, hvor der ikke er elevråd. Det fremgår heller ikke klart af loven, som den ser ud i dag.

Nogle vil sige, det er en mindre ting; men for os er det en opstramning. Der er faktisk en del steder, der er en del skoler, hvor man ikke har så veldefinerede strukturer, som vi gerne ser, og vores forslag går altså ud på at sikre, at elevernes interesse også bliver varetaget her.

Lovforslaget har også til hensigt at styrke skolebestyrelsens arbejde på flere områder. Dels får forældre og elevrepræsentanter ret til vederlag og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og det synes vi er fornuftigt. Det var en diskussion, vi allerede havde for nogle måneder siden, men som det er nu, er det tilfældighederne, der afgør, om der rent faktisk bliver givet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, også til eleverne, hvoraf i hvert fald en del har erhvervsarbejde ved siden af skolen.

Man kan selvfølgelig mene, at man ikke synes, de skal have det; men vi foretrækker at forholde os til virkelighedens verden, der viser, at en stor del af eleverne har kortere eller længere arbejdstid om eftermiddagen, og derfor synes vi, det er rimeligt, at de også får mulighed for at medvirke i demokratiet.

En anden ting i forslaget er, at dels skal skolebestyrelsen ikke blot godkende skolens budget, men også skolens regnskab, og vi mener egentlig, det er ganske naturligt, fordi de to ting hænger sammen. Endelig bliver det obligatorisk for kommunen at oprette et fælles rådgivende organ for kommunens skolevæsen. Det findes allerede nogle steder, og vi synes sådan set, man bør gøre det obligatorisk.

Hvis man ser på lovforslaget, indeholder det faktisk nogle ønsker, som blev rejst af foreningerne og af Skole og Samfund i forbindelse med de ændringer, der kom i foråret. Her klarede man sagen på den måde, at ministeren skrev et længere betækningsbidrag, som blev optrykt sammen med betænkningen.

Endelig vil vi som et ekstra element genindføre muligheden for folkeafstemninger i forbindelse med problemer, der opstår, når kommuner lukker lokale folkeskoler. Nogle har sagt, at det skal kommunen bestemme, og at vi endelig ikke skal blande os i det og give forældrene en sådan ekstra demokratisk ret. Men det, man glemmer – og det er de sager, jeg i hvert fald primært tænker på – er, at mange steder fungerer folkeskolen ikke bare som et undervisningssted for eleverne. Mange steder i de mindre kommuner, f.eks. Stausø skole i Blaabjerg Kommune, fungerer den lokale folkeskole faktisk som det sted, hvor byens borgere mødes. Den bliver ikke kun brugt til undervisning, den er også et kulturelt samlingssted, den bliver brugt til både fester og kulturelle arrangementer af forskellig art, og den er også det sted, man holder politiske møder, hvis der er behov for det. Det vil sige, at i mange små samfund fungerer